

се допълни още съ петъ мъченици за Христова-та вѣра (!), на които имена-та сѣ: Антоніи Саксонецъ, Григоріи Трагирски, Николай Унгаръ, Тома Фулгински и Владиславъ Унгаръ. — Това народно възмъщєніе и избїєніе на Францискански-тъ апостоли твърдѣ краснорѣчиво говори какъ тѣ сѣ дѣйствovali и съ какво сръдце Българе-тъ сѣ тичали да ся католичѣтъ. — Нѣма съмнѣніе, че всички-тъ, които въ това врѣме сѣ были насилно покатоличени, отведнѣжъ сѣ се врънѣле въ вѣра-та на отци-тъ си. Въ противенъ случай и до сега щеше да има въ Видинъ и въ околности-тъ му много католици Българе. —

Слѣдъ тѣзи происшествія ные видимъ въ 1371 Страшиміра пакъ въ Видинъ, сирѣчь освободенъ отъ плѣнъ-тъ си и врънѣтъ на прежно-то си мѣсто ⁴⁾. Католически-тъ писатели казвѣтъ, че той се е врънѣлъ въ Видинъ покатоличенъ, и че е впуснѣлъ много францискански братіе за да окатоличѣтъ всички-тъ негови подданици ⁵⁾. Но тѣзи свидѣтельства нѣмѣтъ никакво основаніе; ные имаме единъ Гръцки официаленъ паметникъ, който показва съвсѣмъ противно-то. За този паметникъ ные ще говоримъ въ слѣдующа-та глава. — Тука ще сврѣшимъ, като кажемъ, че Султанъ Муратъ и до смърть-та си остана вѣренъ на думата си и не напада Българско-то царство. А негова-та смърть се случи въ знаменита-та битва на Косово поле 1389 г. Нему наслѣди Баязетъ, който съвсѣмъ съсипа Българско-то царство. Нѣка ни бѣде позволено сега да мѣтнемъ още единъ кратъкъ погледъ връхъ вънѣшно-то състояніе на Българска-та църква и на Българско-то

⁴⁾ Engel, Gesch. der Bulg. p. 463; Пеячевичъ Hist. Sera. 314.

⁵⁾ Пеячевичъ стр. 314.